

מפגש ראשון

בתחילת יוני 2015 יצאתי בפעם הראשונה לאיסלנד (ההכנות הלוגיסטיות החלו כבר בחודשים דצמבר-ינואר שקדמו לנסיעה). משהתחלתי לקרוא חומר תיירותי על איסלנד, הבנתי שהיעד הזה שונה מהותית מיעדי נסיעותיי בעבר (אולי מזכיר קצת את אלסקה).

השוני נובע מכמה סיבות:

- א.** זהו אי מבודד מהשפעה של מדינות שכנות.
- ב.** האזור, שהוא מפגש של שני לוחות טקטוניים, יוצר סביבה לא יציבה עם התפרצויות של הרי געש ומעינות גאותרמיים. בניגוד למקומות אחרים שבהם מדברים על פעילות וולקנית לפני מאות שנים, כאן יש כאלה שזוכרים את ההתפרצויות האחרונות (כך למשל אחד האיים הקטנים נוצר רק לפני 40 שנה).
- ג.** זוהי מדינה דלילת אוכלוסין שכמעט אינה מיושבת במרכזה, וכל תושביה גרים ברצועה צרה שמשיקה לחופי האוקיינוסים שמקיפים אותה.

נחתי מהטיסה מפרנקפורט בנמל התעופה קפלוויק (כ-40 דקות נסיעה מהבירה רייקיאויק). נמל התעופה הבין-לאומי בקפלוויק מזכיר את שדה התעופה של אילת יותר מאשר את נתב"ג (יש בו רק שלושה מסועים למזוודות, ובאולם הנוסעים המגיעים רק שניים-שלושה דלפקים, ופער הזמנים בין הטיסה שלי ובין הטיסה הבאה היה כשעתיים). האוטובוס שמוביל לבתי המלון ברייקיאויק מתאים את מועד יציאתו לזמן הנחיתה בפועל של הטיסות. הדרך העירה אפשרה לי היכרות ראשונית עם הנוף האיסלנדי. נוסעים בכביש צר ללא הפרדה בין שני נתיביו (זוהי הכנה טובה לקראת המשך הנסיעה בכבישי איסלנד, שאיכותם לא תואמת את הרמה הכללית של המדינה).

בכל רגע נתון ניתן לראות מבעד לחלון האוטובוס את הים שמקיף את האי. משני צדי הדרך אדמת בזלת ללא צמחייה (זה הנוף שליווה אותי כמעט לכל אורך המסלול שמקיף את האי). הטמפרטורה כאן בשבוע השני של יוני היא שש מעלות צלסיוס (באתרי האינטרנט דיברו על טמפרטורה ממוצעת של 14 מעלות ביום, ואכן בהמשך המסע היו כמה ימים כאלה). התופעה השנייה שאליה צריך להתרגל היא שבחודשי הקיץ הסיכוי לחשכה באיסלנד הוא קטן למדי, ובכל פעם שהבטתי מבעד לוויולן שבחדרי במלון זכיתי לראות אור יום.

כתב וצילם: יצחק בן עוזר

איסלנד קר, יקר ונהדר

תצפית על הסביבה. כאן התכנס הפרלמנט הראשון בעולם, שנקרא "האלתינג" (כן, איסלנד היא אחת המדינות הדמוקרטיות הוותיקות בעולם, שמעולם לא היה בה מלך). הפרלמנט החל לפעול כבר בשנת 934 לספירה, אבל בשנת 1798 הוא הועבר לרייקיאויק הבירה.

התחנה הבאה במסלול היא אתר גייזרים במקום שנקרא Geysir. זהו גייזר המקורי שבזכותו כל העולם מכנה תופעת טבע מדהימה זו בשם "גייזר". הוא התגלה כבר במאה ה-14 והיה פעיל במשך 600 שנה. גובה הקיטור שפרץ מהקרקע מדי שעה הגיע ל-60 מ'. כיום יש באתר כמה גייזרים "צנועים" יותר, והפעיל שבהם נקרא סטרוקור. הוא מתפרץ מדי כמה דקות, וניתן לראות צלמים מקצועיים וחובבנים ממתינים בדריכות להתפרצות הבאה.

ממשיכים בכביש מזרחה וחולפים על פני אגם Laugarvatn, שלחופו ניתן למצוא מקום מתאים ללינה. עוקפים את האגם ומגיעים לאגם גולפוס. השביל מהחניה העילית מתפצל לשניים, אחד מוביל למפלס התחתון של המפל, ומאפשר לצלם את המפל במלוא הדרו, ואחד מוביל לראש המפל. כל אחד מהם מספק זווית ראייה שונה מעט של המפל המהמם. לאחר שמבקרים בשלוש האטרקציות העיקריות של המסלול, ניתן להתפנות לכמה אתרים מעניינים אחרים, כגון לוע הר הגעש שבמרכזו אגם כחול וסביבו אדמה בגוון אדמדם (תחמוצות ברזל), שנקרא קאריו, ועיירה קטנה ששמה Hveragerdi.

התמקדתי בחווה לגידול סוסים (כאלה יש רבות באיסלנד). בחווה ניתן לרכוב על סוסים או לחזות בתצוגה של סוסים מאולפים, אבל האטרקציה העיקרית היא גידול עגבניות ומלפפונים. למרות החורף

את חוף הים. בנוסף למרפסת התצפית מומלץ להציץ בעוגב של הכנסייה שנבנה על ידי האמן הגרמני קלייס בונר (Klais Bonner), המרשים מאוד בגודלו. סיימתי את הסיור הראשוני בארוחת ערב במסעדה איסלנדית מומלצת שלא אכזבה. הארוחה הייתה נהדרת, אבל המחיר...

מעגל הזהב

כמעט כל מי שמגיע לאיסלנד כולל בתכנית המסע שלו את "מעגל הזהב" (Golden Circle). הסיבות לפופולריות שלו הן אתרי הטבע הייחודיים שבו (קניון שנוצר מפעילות וולקנית, גייזרים שפורצים מהקרקע, ומפל מים מהמם ביופיו), והנגישות הנוחה - הקרבה לנמל התעופה הבין-לאומי ולבירה רייקיאויק.

Thingvellir, אתר שהוכרז בשנת 1930 כפארק לאומי (במלאות 1,000 שנה לפתיחת הפרלמנט הראשון בעולם כאן), מהווה גורם משיכה מרתק בשל העובדה שמדובר במקום שבו נפגשים הלוחות הטקטוניים של יבשת אירופה מחד ויבשת אמריקה מאידך. עובדה זו מסבירה את הפעילות הוולקנית באזור זה ובאיסלנד כולה. כתוצאה מהפעילות הוולקנית נוצר קניון Almannagjá, המפריד כיום בין שני גושי סלעים שסוגרים עליו משני הצדדים. במרכזו שביל אספלט שמאפשר למבקרים לפסוע בין שני הגושים, ומדי פעם לטפס לנקודות

המלון שבחירתי ברייקיאויק משיק למסלולי ההרצה של שדה התעופה שמשמש לטיסות פנימיות. במשך ימי שהותי לא זכור לי מקרה אחד שרעש המטוסים הטריד את מנוחתי. באחר הצהריים הראשון באיסלנד עלייתי על אוטובוס פנימי שנסע למרכז העיר. האדיבות של המקומיים והעובדה שכולם מדברים אנגלית סייעו לי להגיע בתוך זמן קצר לרחוב הקניות הראשי של בירת איסלנד.

ברייקיאויק הבירה כ-140,000 תושבים, שהם כמעט 50 אחוז מכלל תושביה של איסלנד, כך שהיו לי ציפיות לרחוב תוסס ורועש. פגשתי רחוב "הולנדי" שבחלקים מסוימים שלו יש נתיב צר המאפשר תנועת רכבים דלילה, שממש לא מפריעה לאווירה הפסטורלית. משני הצדדים חנויות (בעיקר כאלה שמציגות סוודרים עבים יקרים למדי וחסרי שימוש בארצנו החמה), וגם כמה בתי קפה ומסעדות.

אחת הדרכים להיכרות ראשונית עם העיר שבה מבקרים לראשונה היא לעלות למקום גבוה ולצפות משם על העיר. כנסיית הדלגרים (Hallgrímskirkja) השוכנת על גבעה במרכז החלק העתיק של רייקיאויק, מספקת מענה מצוי. הבניין של הכנסייה בולט על קו הרקיע של העיר, כך שלא ניתן להחמיצה, וכאשר עולים בסמטה שמובילה אליה המראה מרשים ביותר. מהתצפית שבראש המגדל אפשר לראות את הבתים עם הגגות הצבעוניים שמסביב, וכמובן

2

1

יעילה. חיסכון בהוצאות, ריבוי תפקידים/משימות לכל עובד, עבודה עצמית ללא הסתמכות על גורמים חיצוניים – כל אלה מאפיינים כל ארגון או חווה.

מתחילים בהקפה

יצאתי מרייקיאוויק כשהיעד היומיים הקרובים הוא כפר קטן ששמו Vik, שנחשב לנקודת היישוב הדרומית ביותר באיסלנד. התחברתי לכביש מספר 1 ונעצתי במגרש החניה הצמוד למפל Seljalandfoss. מכאן יוצאים הטיולים לשמורת Thorsmork. המיניבוס הגדול פורק את משתתפי הטיול שנראים מרוצים אך עייפים וקצת מלוכלכים לאחר שפסעו ברגל בשמורה תוך כדי חציית נחלים. המרכב של המיניבוס גבוה וצמיגיו גדולים ורחבים. הכביש (השם כביש הוא כינוי מחמיא לדרך F249 שמוליכה מכאן לשמורה) אינו מתאים לרכב פרטי. כבישים שהאות F היא חלק מהמספר שלהם אינם מותרים לרכב שאינו 4X4.

מפל Seljalandfoss מרשים מאוד בגובהו. אלה שהגיעו מצוידים בשכמייה או כאלה שמתגעגעים למקלחת באמצע היום יוכלו ללכת בשביל שסובב את המפל.

נסיעה קצרה מזרחה מובילה למפל נוסף שנקרא Skogafoss. גרם מדרגות ברזל מוביל למרומי המפל, אל מרפסת תלויה בגובה שממנו המים נופלים מטה. בסמוך למפל נמצא אחד המוזאונים הפתוחים ביותר מפורסמים באיסלנד. במהלך הטיול ביקרתי בשלושה מוזאונים פתוחים באזורים שונים במדינה. הם שוכנים במבנים שמכוסים כבול מעורב בצמחייה (גג עשוי דשא), ובתוכם פריטים או תצוגות

הקשה, וגם האביב והקיץ הקרים, מצליחים לגדל כאן ירקות בחממה במשך כל השנה. הטמפרטורה נשמרת קבועה לאורך השנה בגלל הספקת מים חמים בצנרת שמכסה כל פינה בחממה. המים החמים נובעים מגייזר סמוך. הטמפרטורה של החממה מבוקרת על ידי מערכת בקרה ממוחשבת שבמידת הצורך מטפלת אוטומטית בפתיחת חלקים מגג הזכוכית כדי לצנן את הטמפרטורה. זוהי דוגמה אחת מני רבות לניצול השכלתני של תופעת הטבע השכיחה באיסלנד, שבה כמעט בכל פינה יש פריצה של מים רותחים מהאדמה.

המים החמים מובלים בצניורות לכל היישובים, שם הם מרוכזים בדוודים גדולים ומהם הם מועברים לבתי התושבים ולמדרכות (ממסים את השלג המצטבר בחורף). זהו ההסבר לתופעה שאיסלנדי לא מכיר את האביזר שנקרא דוד שמש או דוד חשמל.

בחווה מצאו פתרונות טכנולוגיים יצירתיים מאוד לבעיות אחרות; כך למשל, בעל החווה שהוא אגרונום במקצועו גילה שאת פעולת ההאבקה היעילה ביותר מבצעות דבורים שמיובאות מהולנד. העגבניות והמלפפונים שמגודלים כאן עושים דרכם לשווקים ולחנויות ברחבי איסלנד. מהעגבניות שלא עוברות את מבחן ה"מראה הייצוגי" מכינים מרק עגבניות, שהוא מנת הדגל במסעדה שנפתחה בחווה.

החממות והמסעדה הם דוגמה למהפכה הכלכלית שאיסלנד עברה מאז המשבר הכלכלי העמוק שאליו נקלעה בשנת 2008, בעקבות המשבר העולמי (המערכת הבנקאית שם קרסה, בדומה למה שקרה ביוון ב-2015). האיסלנדים הפנימו את הטעויות שעשו, הפיקו לקחים, ובתוך שבע שנים חזרו להיות משק יציב ומפותח שעובד בצורה

3

לא היסטתי לרגע להצטרף לשיט ברכב אמפיבי שיורד לתוך המים ומשייט בין הגושים שהצורות שלהם מגוונות וחלקם כחולים, וזאת בגלל זווית השבירה השונה של קרני האור. במהלך השיט דולה סירת הזודיאק ששטה בצמוד לכלי האמפיבי גוש קרח שקוף ומעבירה אותו למטיילים, וכל אחד שובר לו חתיכה קטנה ואוכל אותה כמו את הקרטיבים שאכלנו בילדותנו.

נסיעה על קרחון

חלק נכבד מהשטח הבלתי מיושב במרכז האי מכוסה קרחוני ענק. הגדול מביניהם נקרא Vatnajökull, והוא נמצא בתוך פארק לאומי ענקי שמשתרע על שטח של 14,000 קמ"ר. הפארק כל כך גדול עד שהוא מחבר את הגדה הצפונית של איסלנד עם הגדה הדרומית. לא הרחק מלגונת הקרחונים מצאתי את נקודת האיסוף למסע על פני הקרחון (ישנם כמובן מפעילים נוספים במקומות אחרים וגם על קרחונים אחרים). נקודת האיסוף היא בחווה (כמובן גם כאן תמצאו חדרים להשכרה), שם יש מחסן בגדים וכל משתתפי הטיול מקבלים מעין סרבל ומגפיים שמאפשרים להם ללכת על הקרחון.

הקבוצה שהצטרפתי אליה מנתה כ-16 איש (רובם משפחה תלת-דורית מטייוואן). טיפסנו על שני רכבים עם צמיגים מרשימים, ובתוך שתי דקות מצאנו את עצמנו עוזבים את הכביש ואת הדרך הלא סלולה שאליה פנינו. שני הרכבים החלו לטפס על סלעים בנתיב לא מסומן ולא מסודר, כאשר כל פיסת קרקע שנראתה ישרה וחלקה שחררה אנחת רווחה. כלי הרכב מטפסים מעלה, וככל שעולים הצבע

של צורת החיים שהייתה נהוגה כאן במאה ה-19. מוזאון Skogar מתמקד במכשירים ובכלי רכב ישנים.

לקינוח עצרתי ב-Dirholaey, שם ניצבים סלעי בזלת ענקיים שנכנסים לתוך המים, ובהם חורים אשר דרכם ניתן לראות את מימי האוקיינוס שסוגרים על המקום. כרקע לתמונות ניצבים כמה סלעים מחודדים מצדו השני של הכף, בחוף "החולות השחורים" (תופעה מעניינת לאלה שהורגלו לחול הבהיר שבחופי הים התיכון).

לגונת הקרחונים

התחממות כדור הארץ הביאה לתופעה של קרחונים מתנפצים (גם באלסקה ניתן לצפות בתופעה דומה). העובדה היא עצובה, אבל התוצאה בלגונת הקרחונים Jokulsárlon מהממת 1934-1935, זוהי דוגמה נוספת לכך שאיסלנד מתברכת באגמים, באיים ובאתרים שנוצרו ב-100 השנים האחרונות (תופעה שכמעט אין דומה לה בארצות אחרות).

כשמתקרבים לאתר מכיוון מערב ניתן לעצור בכמה מקומות, לטפס קצת על גבעה ולחזות בקרחונים הצפים בלגונה, שצבעם נע משקוף, דרך לבן ועד לכחול/טורקיז. כאשר מגיעים למגרש החניה הצמוד לאתר מתגלה היופי במלואו עצמתו. מגרש החניה לא מוקם כאן במקרה, כאן ניתן להתקרב בקלות למימי הלגונה, להתיישב על תלולית עפר ולצלם ללא הרף. בכל זווית שנבחר נבחין בגושים קטנים כגדולים שנעים לאטם, כשביניהם משייטים ברבורים שלא חוששים מהמים הקפואים.

1

הלבן משתלט על הנוף, עד שמגיעים למשטח שכולו צחור ועליו רכב זחלי מגושם שלתוכו נבלעים כל משתתפי הטיול. כלי הרכב שמורכב משני חלקים המחוברים זה לזה נראה כרכב צבאי שנגרט (משהו כמו ה"זלדה" שאתה טיפסתי לפני שנים רבות לג'בל קתרינה) ומצא לו שימוש מרתק בערוב ימיו.

אנחנו מוקפים במעין שטיח לבן מכל הכיוונים, ולא ברור איך הנהג מוצא דרכו בנוף החדגוני הזה (אולי באמצעות תקשורת לוויינים). הרכב המשונה מגיע לאזור החניה של אופנועי השלג. מקבלים שיעור קצר, וכל שניים מתיישבים על אחד האופנועים ויוצאים לדרך כאשר ה"זלדה" מלווה את הטור, מתקרבת ומתרחקת ממנו. אם מסתכלים רחוק ככל שניתן אפשר להבחין במים הכחולים של האוקיינוס, והשילוב המקסים של הצבע הלבן והצבע הכחול מזכיר לי מאיפה הגעתי לכאן. הנסיעה על הקרחון, הירידה מהאופנוע וההתבוססות בשלג והנוף הלבן גם הם חוויה בלתי נשכחת.

אוסף האבנים הפרטי הגדול ביותר בעולם

האוסף נמצא בכפר שבו כ-200 תושבים, השוכן לחופו של פיורד ששמו כשם המקום Stöðvarfjörður. הגברת פטרה החלה בחיפוש אחרי אבנים ומינרלים בשנת 1946, ובשנת 1974 היא פתחה את ביתה לציבור הרחב.

התחביבים תופסים מקום נכבד בשגרת החיים של האיסלנדי הממוצע. אם במדינות אחרות התחביבים מהווים חלופה אחת מתוך מגוון חלופות בילוי, הרי שכאן זוהי אפשרות הבילוי האולטימטיבית. מחודש אוקטובר ועד חודש מאי מרבית תושבי איסלנד מסתגרים בבתיהם, כאשר אפשרויות הבילוי מחוץ לבית אינן ראליות. מאחר שרבים גם אינם יכול להמשיך בעבודתם, הזמן הפנוי הופך למשאב כמעט בלתי מוגבל, והוא מנוצל לסריגה, תפירה, קריאה ולתחביבים שונים ומשונים. פטרה, שאוסף האבנים נקרא על שמה (Petra's stone and Mineral Collection), הייתה אספנית כפייתית, ובאחד המבנים שבחצר ניתן לראות גם את הממחטות, הספלים והעטים שאספה.

פטרה נולדה בשנת 1922 בחווה, לא הרחק מהמזאון שבו מוצג האוסף שלה. בגיל חמש היא עברה לעיירה Stöðvarfjörður (ב-1927 היא נקראה אחרת), והחלה לאסוף אבנים למטרות משחק. בהיעדר צעצועים ההתעסקות בתחביבי הלכה והעמיקה. גם בתקופת נישואיה ליורד ים שמרבית זמנו בילה בים, וגם לאחר מותו בגיל 52, היא הקדישה את זמנה להגדלת האוסף. כאמור, בשנת 1946 היא החליטה לרכז במקום אחד את האבנים שאספה (לפני כן היא הותירה אבנים רבות במקומן עד שתאתר מקום אחסון מתאים). בשני העשורים שלאחר מכן היא התמקדה בטיולים באזור מגוריה, ובמהלכם נאספו אבנים מעניינות. לכן מרבית האבנים שבאוסף מקורן במזרח איסלנד. הסיבה לכך הייתה שעד אמצע שנות ה-60 של המאה הקודמת היה קשה להתייגע באיסלנד (לא היו כמעט גשרים מעל הנהרות והיובלים שלהם).

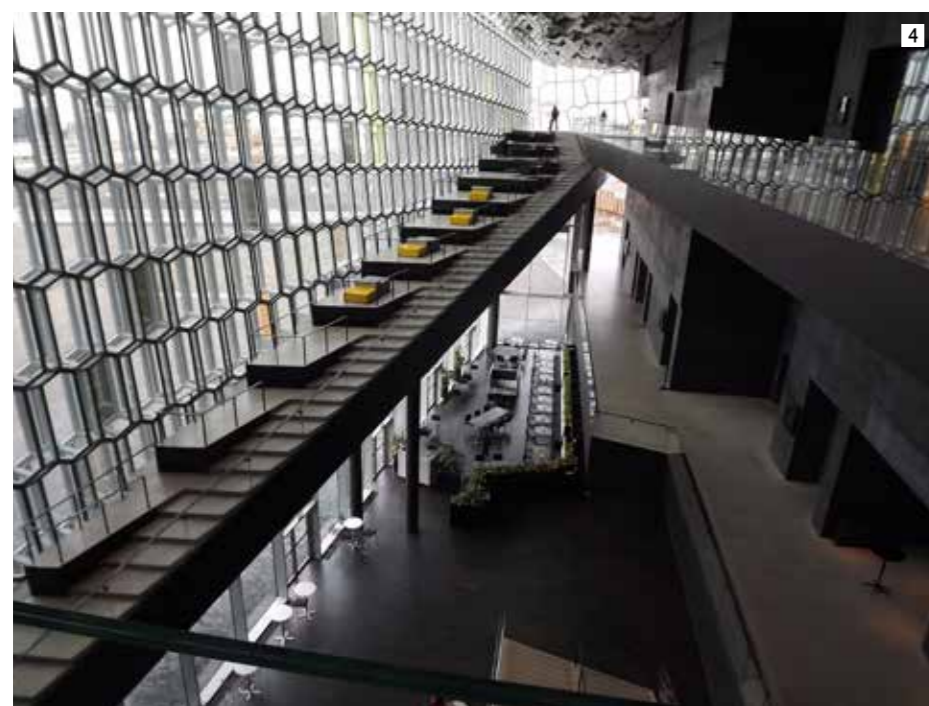
הגינה שמסביב למבנה נוצלה במלואה לתצוגת אוסף האבנים והמינרלים, כאשר פרחים כמו צבעונים ונרקיסים (עדיין פרחו במחצית השנייה של חודש יוני) תורמים לתפאורה הצבעונית. כמו בכל אתר תירות שמכבד את עצמו תמצאו כאן קיוסק, וניתן לשבת באוויר הפתוח או במעין פאטיו מקורה, לשתות קפה, או ללגום מרק מהביל.

לון נס האיסלנדי

העיר אגילסטאדיר היא העיר הגדולה בצפון-מזרח איסלנד. מספר תושביה הוא כ-3,200, כמו בקיבוץ גדול או בשכונת מגורים חדשה בגוש דן. העיר מתגאה בעובדה שלא הרחק ממנה נמצא היער הכי עבות באיסלנד. עצים באיסלנד הם מחזה נדיר, והדבר נובע מהעובדה שהוויקינגים ששלטו כאן בעבר הרחוק ביראו את כל היערות, והעצים

3

4

2

אגדה אחרת מספרת שכאן התמקמה טרולית ששמה Grýla. שבילים רבים מובילים לתצורות שונות ומעניינות שבהחלט יכולות להתקשר לדמויות המיתולוגיות שבמסורת האיסלנדית.

מפל האלים

מפל גודפוס (Godafoss), המכונה "מפל האלים", שוכן סמוך לכביש הטבעת שבין העיר אקורירי לאגם מיבאטן. ניתן להתקרב אליו משני כיוונים שונים שאליהם מגיעים בנתיבי גישה משני צדיו של הגשר שעל כביש 1. הנתיב המזרחי יותר (ליד החנות, המסעדה והמלון) מוביל לתצפית עם זוויות ראייה טובות יותר מאשר הנתיב המערבי. הנתיב המזרחי יורד בשביל שכולל גם גשרון מעל אפיק מים, והוא מאפשר צפייה הן מחזיתו של המפל והן ממרומיו.

לראות לווייתנים קופצים ואולי גם לצלמם

אקורירי היא העיר השנייה בגודלה באיסלנד, וחיים בה כ-18,000 תושבים (מרביתם גרים בבתיים מטופחים חד-משפחתיים). הנמל הגדול יחסית (רואים כאן אניות נוסעים ואפילו אניות מכולות) תרם רבות לפיתוחה של העיר, שכיום משמשת גם בסיס ליציאה לטיולים בסביבה.

העיר נמצאת בדרומו של פיורד Eyjafjörður, שאורכו 60 ק"מ ורוחבו המרבי עשרה ק"מ. לפיורד הזה מגיעים כמה סוגים של לווייתנים, ולכן מכאן ומהוסאויק, השוכנת בגדתו המזרחית של הפיורד, יוצאות הפלגות שנמשכות כמה שעות, לצפייה בלווייתנים קופצים במים (מדובר בבעלי חיים שמשקלם מגיע לטונות). בתחילת השיט, כאשר יוצאים מהמעגן, ניתנת הזדמנות לצפות על העיר מזווית

זאת בגלל הסחף הנוצר מזרימת מי הפשרת הקרחונים לאורך רמות הלבה הגבוהות.

השביל שמוליך למפל שמתפצל בשלב מסוים ומוביל למפל סלפוס (Selfoss), שצורתו מזכירה במקצת את מפלי הניאגרה שבקנדה.

כביש 863 צפונה חולף ליד מפעל גאותרמי, שלפי הצנרת המתכתית המרשימה אשר נמתחת ממנו לכל הכיוונים ניתן להבין שהוא מספק את צורכי המים החמים של האזור כולו. צנרת חולפת על הכביש שבו אני נוסע, אבל האיסלנדים ניצלו את העובדה הזאת כדי לבנות מהצינור המכופף שער שדרכו המכוניות יכולות לעבור. הכביש מוליך לעבר לוע הר געש שבתוכו אגם מים (Maar Viti) שצבעם טורקיז מהמם, וגדותיו לבנות. התמונה הנגלית מהממת ביופיה.

כאשר חוזרים לכביש מספר 1 ליד מעבר הרים (Namaskaro) נתקלים בשדה של בורות מבעבעים. ענני קיטור לבן מלווים בריח של תחמוצות גפרית ממלאים את האזור. בירידה מהמעבר לכיוון מערב מעיין שופע של מים רותחים יוצר ענן קיטור לבן, והמים ממלאים אגם גדול.

דימבורגיר הוא אתר רחב ידיים שבו יש תצורות לבה מעניינות. אם נתרגם את שם האתר אזי נקבל: "ארץ הטירות השחורות והטרולים". יש כאן אוסף של סלעים בצורות שונות ומערות לבה. הנוף המיוחד נוצר מהתפרצות וולקנית שאירעה לפני 2,300 שנה, שבה זרם של לבה עבר מעל אגם וגרם לרתיחה של המים, והאדים שנוצרו אחראים ליצירת אותן צורות מרתקות. המקום נקשר לאגדות שאחת מהן מרמזת לכך שהשטן אשר הוגלה מהשמים התמקם כאן.

הכול – שתי מעבורות עגנו בנמל המעבורות שבכפר. אכן שמת לב שאחרי תשעה ימים של נסיעה בכבישי איסלנד זו הפעם הראשונה שאני רואה מכוניות ואופנועים עם לוחיות רישוי שאינן איסלנדיות (קראוונים מגרמניה, אופנועים מספרד וצ'כיה).

הכפר שאליו הגענו מאופיין בבתי עץ מהמאות הקודמות, שמזכירים במקצת את המערב הפרוע בארצות הברית. הם צבועים במגוון צבעים, וכל אחד פוטוגני דיו כדי שיונצח בתמונה משלו.

טיול נוסף שעשיתי היה לנמל דיג קטן שנמצא בפינה הצפון-מזרחית של איסלנד. הנמל הקטן שנושא את השם Hofn (נמל באיסלנדית), שאינו ייחודי לחבל ארץ זה, הוא נמל טבעי שהמעגן שלו מוגן על ידי רכס קטן הפולש לתוך המים. ברכס מקננים שני מינים של עופות מים שמזוהים עם איסלנד יותר מכל עוף ים אחר: תוכי ים (Puffin) ושחפית הקוטב (Arctic Tern). מדרגות מובילות אל מרפסת תלויה שמאפשרת הצצה לקנים הרבים שבין הסלעים. ניתן לראות כיצד תוכי ים מחלקים ביניהם את השטח כך שלכל אחד יהיה מרחב משלו.

אגם מיבאטן (Myvatn)

באזור זה באיסלנד שפע של אתרים מדהימים. כביש 862, כ-20 ק"מ ממזרח לאגם, מוביל אותי לשני מפלים סמוכים זה לזה. הראשון מביניהם הוא דטיפוס (Dettifoss), שהוא המפל המרשים ביותר באירופה מבחינת כמות המים הנופלת ביחידת זמן (500 מ"ק בשנייה). מימי המפל נופלים מגובה 45 מ' לקניון Jökulsárgljúfur, שהוא חלק מ-Vatnajökull National Park (אותו פארק גדול שמגיע עד החוף הדרומי של איסלנד). המפל מיוחד גם בשל צבעם השחור של מימיו,

שנכרתו שימשו לבניית הסירות שנשאו אותם הרחק הרחק (עד יבשת אמריקה). היער נמצא בגדה המזרחית של אגם שגדתו הצפונית נושקת לעיר. הכביש, שהוא בהחלט אחד המיוחדים, חוצה את האגם על פני גשר שנבנה לרוחבו של האגם.

הכביש מוביל למפעל גאותרמי ולמרכז מבקרים, אבל בדרך ניתן להתעכב במסלול שמוביל למפל ה"תלוי" (Hengifoss). האגם שלמרגלותיו התפרסם הודות לזוחל מפלצתי שלפי המסורת התמקם במימי אגם Legarfljot. השמועות על הזוחל המפלצתי החלו כבר במאה ה-14, ובשליש האחרון של המאה ה-19 כתבו עליו בספרות. במאה ה-21 צולם סרט וידאו שבו נראה היצור שוחה, אך המומחים שבחנו את הסרט התחלקו לשני מחנות: אחד שמצדד בקיומה של המפלצת ואחד שמתכחש לכך. המאמינים מייחסים אורך של 60 מ' לתולעת הגדולה (ארוכה יותר ממגרש כדורגל), והאמונה הזאת תפסה רבים מהתושבים בסביבה שחוששים בחורף להחליק על המשטח הלבן המכסה את האגם.

אני איבדתי את הסבלנות והפסקתי לחכות להופעתה של המפלצת, ופניתי לכביש 93 שמוליך לכפר Seydisfjörður. הדרך לכפר, שאורכה כ-25 ק"מ, חולפת בין שתי שורות של גבעות מושלגות. למעשה זהו מעבר הרים נוסח שווייץ, אבל הגובה הוא מעט מעל פני הים. ואף על פי שהגעתי לכאן בשליש האחרון של חודש יוני, הכול היה צבוע לבן. התנועה בכיוון הנגדי הייתה רבה מעל הממוצע, והדבר עורר תמיהה. סימנתי לאחד הרכבים שנסעו מולי שיעצור, ואז שאלתי אותו בדחילו ורחימו האם קרה משהו באתר היעד שלי שיכול לגרום לי לסובב את המכונית בחזרה למקום שממנו יצאתי. התשובה שלו הסבירה

הנקיים למשעי ניתן לזהות בקלות את המבנים המוכרים (הכנסייה, בניין הקונצרטים, בית העירייה, טרמינל האוטובוסים, המלון שבו התגוררתי ומסלולי ההרצה של שדה התעופה לטיסות פנימיות). האוכל, השירות והעובדה שגם בשעות ערב מאוחרות הצפייה אפשרית, הפכו את הפרדה מרייקיאוויק לחוויה מהנה.

היומיים האחרונים עברו עליי באחד מאתרי הספא היפים ביותר בעולם. ה"לגונה הכחולה" (Blue Lagoon) היא תוצר מלאכותי של מפעל גאותרמי שנמצא כ-20 ק"מ מנמל התעופה. נגישותו מביאה לכך שכמעט כל תייר שפוקד את איסלנד מוצא דרכו אליו, אם מיד לאחר הנחיתה או לפני ההמראה. הבריכות החמות שבין סלעי הבזלת פוטוגניות מאוד. צבע המים הוא טורקיז, התחתית של הבריכה לבנה כתוצאה מהצטברות של סיליקה שמרבית הטובלים נוטלים בידיהם ומורחים בה את הפנים והגוף (עושה טוב לעור), והסלעים שמסביב משלימים את התפאורה. למרות המספר הגדול של המבקרים, לא מורגשת צפיפות בתוך המים החמים. אני, שרציתי לסיים בסטייל, הזמנתי לינה במלון הסמוך לספא (שביל באורך של קילומטר שמפלט דרכו בין סלעי הבזלת מחבר ביניהם). למלון, שכיום יש בו 15 חדרים מעוצבים ונוחים, יש בריכה משלו, עם אותם המים ואותה הסיליקה, אלא שכאן הצפיפות מייצגת יותר את איסלנד מאשר את גוש דן. היתרון השני בבריכה שבמלון (חלקה הקטן מקורה וחלקה הגדול באוויר הפתוח) הוא שניתן לטבול במים, וכשמתייפים אפשר לקפוץ לחדר לתנומה קלה ולחזור מאוחר יותר לטבילות נוספות. השילוב של החדר, ארוחת הבוקר והבריכה של המלון מהווה דוגמית לגן עדן שלא יישכח במהרה, וזוהי בהחלט בחירה נכונה כיצד לסיים שלושה שבועות של טיול בארץ בראשיתית ומהממת בנופיה. □

ראייה מעניינת (כך למשל ניתן לתפוס במצלמה תמונה של הכנסייה הגדולה).

המשתתפים בסיור סובלים מהרוח הקרה הנושבת מולם, אך למרות הקור הם אוחזים באדיקות במצלמותיהם המוכנות לתפוס בעדשות שלהן את הקפיצה הבאה. המדריכה הניצבת בתוך תא מודיעה בכריזה על כל תנועה חשודה של לוויתנים במים. הקפיצה של הלווייתן נמשכת שניות ספורות, וכיוון שלמוח לוקח שבריר שנייה לתרגם את הכריזה ולהפנות את הראש לכיוון הנכון, גם אם מצליחים לצפות בתופעה קשה מאוד לתעד אותה במצלמה.

העיר שוכנת 60 ק"מ דרומית לחוג הארקטי, והגן הבוטני שבה (פרחוני וצבעוני בחודשי הקיץ) נחשב לגן הבוטני הצפוני ביותר בעולם.

הדובדבן שבקצפת

תכננתי את הטיול כך שהסיום ישאיר טעם של עוד ויעודד אותי לחזור לכאן פעם נוספת. השלמתי את הסיבוב סביב האי (כ-1,400 ק"מ על כביש מספר 1), וחזרתי לבירה רייקיאוויק. בערב האחרון ביקרתי במתקן המרשים שעל גבעת פרלאן. שישה גלילי ענק שמכילים בתוכם את התצרוכת השוטפת של המים החמים של כל תושבי רייקיאוויק מוקמו על הגבעה הנישאת וצופה על העיר. ששת גלילי הענק הוצבו במעין מעגל, כאשר החלל שבמרכז נסגר ובמפלס התחתון ניתן לצפות בסימולציה מרתקת של התפרצות גיזר. במפלס הרביעי יש קפטריה ענקית, ומסביבה, באוויר הפתוח, מרפסת תצפית בנויה ארבע פאות, שמאפשרת צפייה על כל העיר. בקומה החמישית, מתחת לכיפת הזכוכית שמחוברת לששת גלילי המתכת (תוצר ארכיטקטוני מהמם שמזכיר במקצת את כיפת הזכוכית שבבניין הרייכסטאג שבברלין), יש מסעדה ששולחנותיה מוקמו על ההיקף של הכיפה. המסעדה מסתובבת באטיות (משך סיבוב שלם כשעתיים), ודרך החלונות